

BOB HURIKÁN

TRAMPĚM DO ORIENTU

Bob Hurikán, 21.4.1907-2.6.1965, vlastním jménem Josef Peterka, cestovatel, boxer, dělník v lese, ale hlavně zakladatel českého trampského hnutí a osady Hurikán je také autorem písně Rikatádo. Kniha Trampem do Orientu vznikla ve třicátých letech dvacátého století podle zápisků z cesty po Přední Asii. Bob Hurikán zde vystupuje jako Jára.

Baštonáda

Žandár chytil Ferdu za rukáv a prudce jím trhl - ten ho v letu zasáhl loktem do břicha, oba ukouzli a válejí se po zemi za hurónského Járova chechtotu.

Žandár, uražený ve své pýše, vytáhl šestiranný revolver a vede bezbranné chechtající se dobrodruhy k městu.

Ferda mlel svou a dělal vtipy na vážného žandára i na celou cestu. Jára smíchy radí: „Ferdo, buď zticha, dostaneš cigarety i najíst ti dají, jen buď, proboha, zticha!“ Teď Ferda začal teprve řídit, až ho četník napomínal.

Cesta do vězení jím vesele ubíhala.

Vcházeli do předměstské periférní strážnice. „Konečně ve vězení,“ odlehčil si Ferda. Bylo to v přízemí, kde za nimi zaklapl zámek jako na královském hradě, s řetězem jako od staré bitevní lodi.

Ovanul je strašný zápach a plíseň. Na troskách slámy leželi lidé, zašlí v tomto vězení.

Od přítomných Rusů se dověděli, že jsou tam už šest měsíců pro obvinění z komunismu. Vypadali strašně. Několik Turků se k našim dobrodruhům přiblížilo a udiveně si je prohlíželo.

Každý měl šedivé vousy, tváře vpadlé a oči teskně hledící, všude plno hmyzu. Rusové jim udělali v koutě místo na lůžka.

Jára se hnusem až otrásl. „Kdybys, Ferdo, neuhodil toho chlapa, tak to mohlo být dobrý, ale ty jsi zbrklej a teď jsme v bryndě. - Dali nás do toho nejhoršího vězení. Vedle jsou lepší, všechny čistě obílené, jak jsem zahlédl,“ pravil k Ferdovi, který pěstí srazil jakéhosi domorodce, jenž mu sahal do kapes. Ferda neodpověděl, ale začal si zpívat C. k. polní maršálek... Jára se přidal a hnusným vězením hřímala píseň Vlasty Buriana. Rusové tančili kozáčka, kterého jeden dovedně pískal na prsty, Jára zpíval Požalej, Volgu, a to jim udělalo z přítomných Rusů oddané kamarády.

Klíčnick, přivolaný řevem, přiběhl a křičel pátracím okénkem hlasitě: „Sus - sus!“ (ticho, ticho!). Rusové se báli, nabádali ke klidu, ale naši dobrodruzi, jimž bylo vkchno jedno, zpívali bezstarostně dál. Konečně pro ně přišli dva žandárové a ve strašných železnicích je odvedli k soudci. Předtím je řádně prošacovali, hledali nějaké dokumenty. Našli jen dvacet piastrů, které jim nechali.

Soudce byl právě vyrušen ve svém obědě, tak se s nimi dlouho nepáral. Odvedli Járu i Ferdu do místnosti, ve které byly u stropu dva kruhy a skrze které visely dolů provazy.

Ferdovy i Járovny ruce přivázali za jeden z provazů a vytáhli tak, že stál každý na špičkách. A pak začal nejdivočejší tanec, který kdy oba zažili.

Jára přivázán, křičel obrácen k Ferdovi: „Ferdó, ani muk!“ „Buď bez starosti, Járo, ještě dědkovi plesnivému poděkuju.“ A oba se divoce chechtali. Za celou exekuci ani necekli. Tělo se jim bolestí vlnilo, ale nevydali ani hlásek. Až když to trochu dlouho trvalo, Jára anglicky řekl, že si bude stěžovat u vlády, ale pádná facka jednoho z žándárů ho umlčela. Rány karabáčem dopadaly stejnoměrně, tlumeny jenom svetrem, který však nemohl zabránit, aby konečky, které byly nejhorší, neprosekly sem tam kůži. Chlapi to brali poctivě, každá rána seděla jako ulitá, jim to bylo jedno, hlava nehlava, svetř nesvetř.

Ferda lámanou arabštinou, kterou dřel celou cestu z domova, vykládal nějaké nesmysly a přitom česky křičel na Járu, že ho pasoval na dvorního spisovatele ČSR, že není tedy už tulák-tramp, sem tam píšící do trampských časopisů, ale že je spisovatel, který cestuje na zapřenou, že se zná s Kemalou Pašou a že všechno na ně (rozuměj na soudce) řekne.

To, jak se zdá, účinkovalo, ale výplata, rovnající se u Ferdy (osmdesáti ranám a u Járy pětasedmdesáti, se už nedala odčinit.

Ve vězení padli na zem a slzíci Jára šeptal Ferdovi: "Kdyby nás tak viděli kamarádi, Kerry, Géza, Caruso a viděli mě slzíciho - ale věř, Ferdo, nestydím se za ty slzy, jsou to slzy ne bolesti, ale vzdoru a vzteku nad tureckou spravedlností odsouzením dvou na černo jedoucích kluků. To je hrdinství, zbit do krve dva nevyspalé kluky, hladové a polozmrzlé?" Strážce přišel a namazal oběma zbičovaná záda rakijí. Jára i Ferda skučeli bolestí, přirovnávající bičování k rajským požitkům vedle tohoto radikálního prostředku k zahojení! Jára opřen o stěnu, kamž dopadalo světlo zamřížovaného okénka zaneseného pavučinami velkých, černých, snad jedovatých pavouků a psal kostřbaté verše, které v jeho bolesti vytryskly.

Starý žalárník, jehož naši dva dobrodruzi pojmenovali "starým Spiťkou", jim přinesl v dřevěné misce polévku a celý chléb. Ferda i Jára se na ní vrhli a za chvíli prázdná miska sloužila Ferdovi při zpívání jako bubínek. Jára si liboval: "Víš, že mi ta špínka chutnala? Na mou duši, že to bití za to stálo." I Večer je v průvodu dvou statých žándárů vsadili do vlaku a šupem s nimi pryč.

V dále už dost vysoko vystupovalo slunce a rudě osvětlovalo celé Marmarské moře i Bospor, když se dva dobrodruzi, zase svobodní jako ptáci, potloukali skutarským pobřežím.

Ferda někde "schrastil" mangel /turecká kamna na dřevěné uhlí), Jára šel na škeble, koupil kus chleba a zatímco si Ferda chladil rozbitou zadnici ve vlnách Bosporu, Jára na rezavém mangelu opékal dvě chycené skumrije a zajídal syrovými ústřicemi. Labužnický mlaskaje, pravil: "Ferdo, k dovršení lidského štěstí po baštonádě by mě stačilo půl litru dobré vody z naší osadní studánky." Ferda, zlákan silnou vůní od žhavého mangelu, přiběhl a pustil se do své polovičky s hladovým vrčením. „Věříš, Ferdo,“ pravil Jára, „že až o této baštonádě budu psát Gézovi, tak napíšu, že bych rád psal jenom samé krásné příběhy, ale život že chce jinak - že je neúprosný vůči nám tulákům a že proto snad ho máme tolik rádi.“ Za posledních osmnáct

piastrů dojeli do Galaty, odkud pospíchali ke Kerryemu a Carusovi, které tak lehkomyšlně opustili.